

Sázava 14. - 16. května 2010

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Gába, Verča, Vlád'a a Lída, Honza A., Dan, Katka a Martin T., Jana N., Standa, Honza Ř., Žán Maré, Prcek, Sally, Jana Š., Helča S. a Michal, Pavlína Kř., Ňumen

Pátek 14. května 2010 (Poříčí nad Sázavou – Týnec nad Sázavou; 10,9 km): Tak jak nám počasí přálo v předchozích letech, kdy jsme si užívali doslova letních teplot, tentokrát nám ukázalo svou odvrácenou tvář. Kdo ví, jestli v tom měl prsty popílek z islandské sopky Eyjafjallajökull (čti Ejáf..., ne Eják..., no prostě zní to nějak divně), každopádně v pátek dopoledne, kdy jsme vyjžděli z Prahy, barva oblohy měla nechutně šedavou barvu. To nám až tak nevadilo, narozdíl od toho, že ne sice intenzivně, ale o to vytrvaleji přšelo a teplota vzduchu a vody v Sázavě se pohybovala jen kolem deseti Celsiových stupňů.

Však také Pavel už byl hotový z toho, jak v předchozích 14-ti dnech nejdřív několikrát v půjčovně Sázava-tour navyšoval počty objednaných kánoí a pak je zase snižoval, tak jak svoji účast rušili nemocní či počasím odrazení. Nicméně i když byly naše řady zredukovány, stejně se nás nakonec sešlo poměrně hodně. A to bylo nejlepším potvrzením toho, že nejsme žádná ořezávátka!

Jako první dorazili do kempu v Týnci nad Sázavou (letos jsme vypustili tradiční úvodní přespání ve Zlenicích) Pavel s Helčou, Kájou a Pavlínkou. Zatím zde bylo prázdné, tábořil tu jen předvoj jedné party s několika stany a auty, jehož členové od rána ladili formu s půllitry pivka v ruce.

Pavel, Helča a Kája na sebe navlékli pláštěnky a pak postavili stan nejprve sobě a pak Verče s Gábou. Ty cestovaly vlakem a měly to tedy nejjednodušší ze všech! Kdyby se ovšem situace poněkud nezkomplikovala. Na Hlavním nádraží se totiž dozvěděly o nějaké výluce, jenomže informační displeje naznačovaly, že největší výlučka se asi týká informačního systému a nikde v dohledu nebyl ani někdo, koho by bylo možné se doptat. Takže nejdřív dost dlouho hledaly vlak, který by je dovezl do Čerčan. Nakonec se to podařilo, ale než tam dorazily, ujel jim přípoj. Čekaly zde tedy na nástupišti na další. Souprava však vyjžděla z asi sto metrů vzdálené koleje, takže pak kolem nich jen projela plná pobavených cestujících přemýšlejících nad tím, jak ty dvě holky s taškami do něj chtějí nastoupit za jízdy.

„Dojdeme to pěšky,“ napadlo je, ale cedule „Týnec nad Sázavou - 13 km“ a hustý déšť je přesvědčily o tom, že to nebyla úplně nejlepší myšlenka, nakonec tedy obětovaly dvě stovky za taxík, jenž je konečně asi v půl dvanácté přivezl. Kdyby ovšem věděly, že Vlád'a s Lídou, Honzou A. a Danem ještě ani nevyjeli z Prahy, mohly v klidu počkat na další vlak.

Honza v noci ještě na poslední chvíli „mastil“ diplomku a brzy ráno jí běžel odevzdat, aby stihl sraz s Vlád'ou a Lídou v deset hodin v Butovicích. Pak již jen s Danem zoufale přijímali Vlád'ovy SMS a telefonáty: „Sraz v 10:15 na Chodově ... tak až v 11 ... nějak to nestihnáme ...“ No nakonec vyjeli z Prahy až v poledne a v Týnci byli až před jednou.

Pavel, Helča, Kája, Pavlínka a později i Gába a Verča si mezitím zašli na párky do Náklí, kde si s šéfkem zanotovali, že tak hnusné počasí už tu dlouho nepamatují, což v žádném případě nelze dávat za vinu Alzheimerovi či stařecké demenci.

Poté co si postavili své vlgvamy i Vlád'a s Lídou a Honza s Danem, přičemž Honza se trochu podivil nad tím, proč si doma vzal stan, co má všechny zipy rozbité, jsme se konečně převlékli do hydra a vyrazili auty do Poříčí. Původně jsme zvažovali start z o tři kilometry

vzdálenějších Čerčan, ale usoudili jsme, že jedenáct kilometrů z Poříčí bude s ohledem na počasí a pokročilou hodinu bohatě stačit.

V Poříčí jsme si převzali od Martina Sopra ze Sázava-tour dvě kánoe a Pavel s ním domluvil na zítřek dovoz dalších pěti, přičemž se modlil, aby už to číslo bylo konečné a nemusel to zase měnit. Martin byl ale v pohodě a nakonec jsme platili jen za skutečně půjčené lodě.

V bahýnku na levobřežním plácku za mostem jsme si připravili kánoe, Pavel slavnostně odemkl velkým klíčem řeku, dal jí napít Hu-Hu, aby na nás byla hodná a pak jsme již konečně vypluli při složení posádek: Helča – Kája, Pavel – Pavlínka, Vláďa – Lída, Honza – Dan a Verča – Gába.

Počasí bylo sice nepříjemné, ale na druhou stranu vody v řece bylo ve srovnání s předchozími roky hodně (na vodočtu v Nespekách příjemných 90 cm - oproti loňským a předloňským suchým 60 cm), Sázava rychle tekla a většinou nebylo ani třeba moc pádlovat. Často jsme se proto spojovali v soulodí a zahřívali se z bohatých zásob Hu-Hu nebo horkým čajem, který si Helča vezla v termosce.

Také oba dnes sjízdné jezy - [Městečko a Nespeky](#) - jsme v pohodě sklouzli po spádové desce. Jen v Nespekách nás pobavili Honza s Danem, kteří přitom dvakrát zůstali s lodí viset na kameni. Jejich pokus o uvolnění kánoe ostatní sledovali s napětím, zda se přitom prásknou. Nestalo se - zatím, a tak to Honza okomentoval světáckým: „V pohoděéé...“

Ke konci plavby si ale množství vypitého Hu-Hu již vybralo svoji daň. Cvakli se nejen Honza s Danem, ale i Verča s Gábou, které počítaly záběry pádly nejprve česky, pak anglicky a nakonec francouzsky. Jenomže francouzština s pádlováním nějak nešla dohromady, a tak to skončilo koupáním. Již předtím ale Gába při zastávce u břehu na „vyvenčení se“ zapadla skoro po pás do smrdutého mazlavého bahna, tak se teď alespoň trochu „umyla“.

Vláďa s Lídou jim obětavě proti silnému proudu dopádlovali pomoci. Poté co se k nim Vláďa kopřivami prodral a společnými silami vylili kánoi, nechal se těch pár metrů ke Žblůnku odvézt, aby se nemusel znovu prodírat kopřivami. Jenže za svůj dobrý skutek byl spravedlivě odměněn tím, že se s ním holky znovu vyklopily.

Pavel při obhlídce třetího jezu [Brodce](#) pro změnu zase uklouzl po rozmočeném břehu a sjel po něm jako po skluzavce. Spolu s ostatními pak zde kánoe spustili podél pravého břehu.

Posledních pár set metrů jsme pak zdolali již bez problémů a před sedmou dorazili do kempu. Zde již čekaly posily, jimiž byli Katka s Martinem a Janou. Ti si zrovna pochutnávali na čerstvě grilovaných steacích, což nám připomnělo, že máme hlad jako ten Ind, co prý už sedmdesát let nejedl a nepil. Za chvíli přijeli také Sally s Janou Š. Sally pak po postavení stanů odvezl Helču a Lídu do Poříčí pro auta.

Na večeri jsme se s výjimkou vytuhnuvšího Honzy přesunuli do Náklí, ale v poledne slibovaný gulášek nás moc nenadchl - byl to takový mazut, že by z něj měli radost i těžaři od Shellu. Pivko bylo výrazně lepší a při jeho popíjení jsme pak začali vítat další posily, jimiž byli Standa, Honza Ř. a Žán Maré, Prcek, Helenka, Michal a Pavlína Kř. Z nedaleké chalupy dorazil na návštěvu i Němen.

To již se pozvolna začala rozjíždět i kytarová pařba v podání Pavla a Vládi, později doplněnými procitnuvším Honzou a dokonce i Danem s basovkou. Honza s Danem dali k dobru i několik svých hitů včetně novinky „Stopětka“ s exkluzivním veršem: „... topmodelka mezi auty i když má jen čtyři kvalty...“

Povídalo se, zpívalo a logicky nadešel čas prvních veselých kalíšků s Rychlou Universální Medicínou, které tentokrát objednal Standa dodatečně slavící své dvacetiny. Pak se k němu přidal v rámci seznámení se s ostatními Michal a následovalo ještě několik dalších kol.

K Helence se chlípně lísal šéfik a se slovy: „Já si tě pamatuju jako malou holčičku...“ jí vnucoval lízátko ve tvaru penisu. To již ale byla poměrně pozdní hodina, proběhly hity jako Rikatádo, Císařovna, Mašinka, Slavící a jiné, a my se postupně odebírali do svých spacáček...

Sobota 15. května 2010 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Ráno před devátou přivezl Martin Sopr dalších pět červených plastových kánoí, před námi ale vyřídil ještě jednu partu, takže jsme přišli na řadu až po deváté. To již velká část z nás byla vzhůru, takže jsme si lodě donesli ke stanům a pak dlouze posnídali.

Začali jsme také řešit složení posádek. Hlavně Pavlína měla již od včerejška v očích výraz „chcete mě?“ v obavách z toho „kdo se jí ujme“. Již při cestě vlakem do Týnce říkala Helče S.: „Já nevím s kým pojedou. Nemohla bych jet na skle?“

„Myslíš na porculánu?“

Podobně krásnou hlášku stvořil, také při cestě vlakem, Standa. Ten mluvil o „koňadře“ coby o „kunratici“, čímž vyvolal záchvat smíchu u vedle sedícího vodáka: „Moje manželka zase říkala místo voley - máslo.“

I dnes byla stále odporná zima, ale alespoň už nepršelo. Dokonce nás při snídani znenadání oslnilo sluníčko, z čehož jsme byli doslova nadšení a rychle se sáпали po opalovacím krému, který však překvapivě nikdo neměl s sebou. Když po necelé minutě nahoře zhasli, bylo nám jasné, že se jednalo jen o anomálii, která se po celý den již neopakovala. Katka s Martinem do poslední chvíle doufající v zázrak v podobě když ne globálního, tak alespoň lokálního oteplení, se ho nedočkali, a tak dnešní plavbu nakonec vzdali. Přebývajícím kánoím naštěstí Helča operativně udala Prckovi, který se zřejmě jen z toho důvodu, že při tom ještě napůl spal ve svém autě, nechal přemluvit k plavbě (ač to původně neměl v plánu). Prý protože se určitě necvakne. Hm, no nějak to pak nevyšlo.

Postupně se probudili i ostatní, dosnídali jsme, přichystali se řeku a v půl dvanácté konečně vyplula naše flotila čítající deset kánoí s posádkami: Honza Ř. – Standa, Kája – Pavlína, Verča – Gába, singlující Helča a Prcek, Helenka – Michal, Janesa – Žán Maré, Honza – Dan, Pavel – Pája a Vláďa – Lída.

Dobrá zpráva byla, že hladina oproti včerejšku stoupla o dalších 20 cm na luxusních 110 cm na vodočtu v Nespekách. Díky dostatečnému množství vody jsme si mohli dovolit sklouznout úvodní [jez v Týnci](#) po spádové desce, což jsme zvládli bez obtíží. Pouze zakládající členové Klubu Sázavských otužilců Honza s Danem naplnili předpovědi vodáckých bookmakerů a elegantní otočkou v horizontální ose své kánoe změřili vlastní kůží teplotu vody. Prý nic moc! Srazilí jsme se, okusili Hu-Hu a záhy se přiblížili k dalšímu [jezu v Podělusích](#). Průjezd šlajsnou byl naprosto bezproblémový, ale pod jezem vlnky pěkně valily. Nicméně vše proběhlo v pohodě. Nejjistější metodu splavení zvolilo soulodí Honza Ř. – Standa, Lída – Pavlína a Honza – Dan, i když háčci stejně jako při průjezdu jednotlivých kánoí dostaly pořádný příděl vody. Již před tímto jezem se prohodili Vláďa s Pavlínou. To proto, aby si Vláďa s Kájou mohli vyzkoušet adrenalinovější průjezd Poděluského jezu jeho provalenou částí s malou kamenitou kaskádou nalevo od propusti.

Stejně jako včera (tedy s výjimkou Honzy) všichni jeli ve vestách a to nejen kvůli bezpečnosti, ale hlavně proto, že příjemně zahřívaly a chránily před vodou. I tak klepající zuby a kůže v podobě plata na vajíčka prozrazovaly momentální rozpoložení jednotlivých plavců.

A po krátkém úseku klidnější vody už tu byl další jez [Brejlov](#) a po něm [Kaňov](#). Oba sjízdné šlajsnou, stejně jako všechny následující. Pod šlajsnami nás to vždy pěkně zalilo - to aby háčkům nebylo moc horko!

Pod Kaňovem začínal nejluxusnější úsek téměř nekonečné peřeje, kterou přerušily jen neméně parádní jezy: Krhanice, [Pěnkava](#), [Lesní](#).

A právě na krhanickém jezu rozšířily řady „ledních medvědů“ Prcek a Verča s Gábou, kteří se cvakli díky padlému stromu zasahujícímu z pravé strany skoro do půli dlouhého úzkého průjezdu pod šlajsnou.

Stejně dopadli na Pěnkavě Janesa s Marém, jimž navíc natekla do špatně těsnícího barelu voda. Tak si navlhle cennosti, jako mobily či doklady, pak raději schovali do konve ke Standovi a Honzovi Ř.

Také věční plaváckové Honza s Danem se asi dvakrát vykoupli, přičemž Honzovi uplavalo pádlo, naštěstí jsme měli jedno náhradní u singlujícího Prcka.

Mokrě plaváčky, ale i ostatní, jsme rychle alespoň trochu zahřáli díky Hu-Hu, ale stejně to moc nepomohlo.

Zde už ani nešlo moc srážet lodě v soulodí, rychle jsme projížděli vlnobitím táhlých peřejí a snad většina si i přes tu zimu užívala parádní vodácký zážitek. Výhodou také bylo, že oproti předchozím letům bylo na řece docela volno. Několik větších part se sice plavilo v našem dohledu, ale nijak jsme si navzájem nepřekáželi. Vyšší stav vody také skryl mnohé kameny, takže jsme nikde nedřeli a ani nemuseli moc slalomovat.

Po druhé hodině jsme postupně připlouvali do Kameňáku, kde jsme zamířili do osvědčené restaurace U Vemenáče. Zde jsme usedli v lokále a začali šokující objednávkou: „Čaj ... čaj ... já taky čaj ... dva čaje ... ještě čaj ...“ Nakrmili jsme se hotovkami, mezi nimiž prim hrály vývary, řízky, výpečky, plněné knedlíky apod.

No po obědě se nám ani moc nechtělo vstávat. Zejména pak těm, kteří se na oběd převlékli do suchého oblečení. Ale vrchní otevřel dveře na verandu, takže závan ledového vzduchu nás postavil na nohy. Honza, Verča a Gába si u Vietnamců pod Vemenáčem koupili suché oblečení, protože už nic na převlečení neměli, a v půl čtvrté jsme opět statečně pokračovali dál. Pouze Michal, který si již předtím během plavby třikrát „odplivl“ včerejší panáčky, dal přednost bezpečnému návratu vlakem.

Helča si raději vzala do lodi Dana, čímž plavbu asi významně zkrátila a asi i zachránila Honzovu investici do suchého oblečení, protože spojení Honzy s Danem v jedné kánoi byla téměř jistota nedobrovolného koupání.

A začínali jsme zostra na [jezu V Kamenném Přívoze](#) a navazující peřejce, která se stala osudná Janě s Marém a také Honzovi Ř. se Standou, kteří se zde vycvakali. Honzovi se Standou přitom nateklo do barelu, čímž definitivně utopili zde uložené cennosti nejen svoje ale i Jany s Marém. To jsme tedy ještě ani nevěděli, že se tady nedlouho předtím utopil i nějaký sedmdesátiletý vodák.

Před posledním jezem na [Žampachu](#) jsme se zformovali, sklouzli jej po spádové desce a svižně pokračovali dál. Sázava nás rychle nesla vpřed velkou rychlostí, vlny nás houpały, prostě nádhera. Dokonce na docela dlouhém úseku vzniklo soulodí asi šesti kánoí, které rozdělila až skála na Ajaxu. To byl extrém, když posádky zjistily, že doslova letí proti té skále a narychlo se rozdělovaly, aby včas vypádlovaly z hlavní proudnice!

Již předtím Helenka z řeky vylovila žluté pádlo, které jsme vrátili jako náhradu za ztracené Honzovo, byť ho Martin Sopr stejně nakonec předal BiSportákům.

Standa se zvědavě ptal Pavla: „Můžeš mi prozradit recept na suchý oblečení?“ Odpověď byla ale prostá: „Stačí se nekoupat a mít dvacetikilového háčka.“

Deset minut před pátou jsme dopluli do Pikovic, jež nám zdálky zvěstovala country hudba linoucí se z kempu, kde probíhal festival Setkání pod Medníkem. Rychle jsme vytáhli lodě na břeh, ve chvatu se převlékli, naložili, co se stihlo, a pak prchali na vlak, který jsme tak tak stihli. Helenka to pak okomentovala: „Když jsme se tam hnali s těmi igelitkami mokrých hadrů, tak jsme vypadaly jako socky!“

Jen Pavel jel autem s loďmi do Týnce, kde jsme se pak společně všichni sešli. Již předtím na obědě v Kameňáku jsme se ale shodli, že v neděli již s ohledem na počasí a nedostatek suchého oblečení na řeku nevyplujeme.

Mezitím také odjeli domů Sally (protože měl porouchané kolo) s Janou Š. a večer i Tučňák s Katkou a Janesou.

Na večeři jsme chtěli zajít do pizzerie v BiSportu, ale bylo zde plno, takže jsme se vypravili do nedaleké restaurace U Vrtíšků. Dali jsme si nějaké ty minutky, pivko a bylo nám moc dobře. Honza se přitom dožadoval vysvětlení, co znamenají vlaječky zapíchané v jídle a proč on tam má Belgickou a Helča Švýcarskou? Servírka ale odpověď neznala, takže jsme se spokojili s tím, že je to jen nějaký úlet kuchaře.

Dan si objednal čtyři deci kofoly s deckou rumu, čemuž se servírka divila slovy: „To je ale hodně rumu!“ To měla vědět co tu dva dny pijeme!

Po večeři jsme se přesunuli do Náklí, kam za námi opět dorazil Ňumen.

„Ňumene, ty ses mi včera nezdál!“ radoval se Honza, že asi nebyl tak opilý, aby měl halucinace. Tak se alespoň začal dožadoval kytary a když ji dostal, tak mu padala z ruky...

To již se ale většina z nás přemístila k ohni, jež coby správní soptíci zažehli díky zakoupenému dříví Standa s Honzou Ř.

Byl to pak velmi příjemný večer. Postávali jsme kolem plápolajícího ohně, povídali si a nálada byla velmi příjemná. Dopili jsme také asi deset lahví Hu-Hu, které zbylo z dnešní plavby - holt v peřeji se pije dost obtížně.

A jak už to tak bývá, zaznělo několik perel. Nejprve Pavel, který se dost dlouho bavil s Vlád'ou, mu zcela vážně sdělil: „Jo a Vlád'a, ten se taky necvaknul,“ což doslova přizemnilo smíchy Standu.

Nedlouho poté se Dan napil sodovky, o níž jsme mu řekli, že je to slivovice: „Ty jo, to je víno,“ okomentoval to zcela vážně.

To již ale byla dost pokročilá hodina, takže se naše řady postupně zužovaly. Honza byl už úplně na sračky a ve finále spadl Vlád'ovi na stan. Ten ho za to chtěl nejdřív zabít, ale pak ho alespoň uklidil do jeho stanu.

Také nějaká nervózní rušitelka nočního klidu byla velmi hlučná, když se dožadovala ticha - přitom jsme se bavili naprosto decentně ...

Neděle 16. května 2010 (Týnec nad Sázavou – Praha): Zima, která nás ráno přivítala poté, co jsme opustili vyhřáté spacáky, byla ještě větší než včera a spolu se studeným větrem nás utvrdila v tom, že rezignace na dnešní plavbu byla více než prozíravá. Docela jsme pak litovali vodáky, co vyplouvali na řeku.

Posnídali jsme, pobavili se a pak už jen sbalili a postupně auty nebo vlakem odjeli domů.